

Empès per un poema

El cor se'm dispara i noto el pols a les orelles

Foto: Nathan Dumlao

Llegeixo un poema d'Aina Torres mentre espero que la tassa se m'ompli amb el negre del cafè. Sobreix, quasi vessa, a mi m'agrada així. *L'única certesa és creure en el trasbals de les paraules*. I encongeixo les espatlles després del primer glop. De cop, els versos conformen la meva petita realitat. A la cuina, totes les línies han desaparegut. Les coses conserven les formes, però els seus límits ara estan fets amb la mètrica de les paraules. Agafo la tassa; al contorn i a l'ansa hi llegeixo "viuràs eternament". El cafè és una sopa de lletres que s'acumulen i, en negreta i desordenades, endreço tres paraules que em diuen "beu de mi".

M'emociono tant que tinc la sensació que estic plorant. Aviat sento com em cauen les llàgrimes. I ho fan literalment: la poesia no té temps per envellir a les galtes. Pel tobogan del rostre m'hi rellisquen les lletres menudes que reboten a la taula de fusta. Quasi no fan soroll, i van caient en ordre. E. T. S. V. I. U. Busco un paper per endreçar aquesta santa confusió, per eixugar-me la humitat que m'esgarrapa i m'encarcara els genolls, però només trobo literatura. És una pertorbació, un desconcert bonic, un remolí d'amor, un somni amb carcassa d'aldarull.

Soc en una cambra que m'és familiar però no reconec. Identifico, encara, la cuina, el cafè, la tassa. Però no hi ha res que s'assembli a com era abans. En un sobresalt, el cor se'm dispara i

noto el pols a les orelles. Tinc les mans tacades amb el negre de la tinta que he begut pensant que era cafè. La mateixa amb la qual procuro entendre el món. Els versos que llegia em condueixen a la sortida, a una clausura, a un final plausible. *L'única certesa és creure en el sotrac de caure dins el pou empès per un poema.*